

Simonfy József

ROMJAIM

idegesítően mint egy bogár
hold mászkál az ég celofánján
üt az óra napjaim napraforgóból
a magok hullanak ki az időből

az élet túl rövid hogy befejezzem
nevetésem egy számárban
holdanyával rám csavarozták
az éjszakát minden mozdulatom fáj

levélarcom hulljunk már
a nemlét lényege hogy valamin
elmerenghetsz attribútumaim

unottan húzom magam után
romjaim alá rejtőzöm
romjaim közt ki keresne

VÉGKÉPP

most hogy végképp megöregedtél
már kora hajnalban fogod
a divatjamúlt szív-bögrét
oldalai behorpadva

egész belsejét fekete
penész emészti marja
az vagy akinek van tudása
szépre jóra van legdrágább

legkedvesebb magadat utazod be
világ már nem embernek való
száraz mogyorófavessző

kizöldül kezében a madár
fészket rakott szemközt a fölkelő

nappal és szüntelen énekel